

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139963776368.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

TEXTENS FORKLARING

Ligesom vor HERre JESus begyndte sit Embede med 40 Dages forskrekkelige Fristelser i Ørken, Matth. 4. Saa fuldendte han samme med 40 glædelige Dage efter sin opstandelse, da han blev seet af sine Disciple, og taledede de Ting om Guds Rige. Ap. G. 1, 3. hvilke vi nok kan kalde Guds Kirkes liflige Vaar, da det heder af Højsangen: Staae op min Venneste1), min Dejlige, og

*
- 139

gak du hid; thi see! Vinteren er forbigangen, Regnen er fremfaren og er bortgaaen. Blomsterne ere seete i Landet, Sangens Tiid er kommen og Turtel-Duens Røst er hørt i vort Land. Højs. 2, 12.

Men, i hvor glædelige de Dage vare, ja endog vor kiære Frelser selv, da han havde nu overstanden sin forskrekkelige Lidelse, og triumpherede over alle vore Fiender; saa maae vi dog forundre os over, at han brugte saa lang en Forhaling af 40 Dage, inden han satte sig hos Guds højre Haand i Himlen; allerhelst han dog ikke kunde tenke paa den Glæde at komme hjem igien til sin Fader, uden den inderligste Hiertens Længsel derefter. Ps. 16, Joh. 14, 28.

Men, ligesom al den Tiid, han opholdt sig her paa Jorden, var allene for vor Salighed at vinde og søge; saa vilde han ogsaa, efter erholdte fuldkomne Sejr, dog ikke indtage sit Majestætiske allerhøjeste Herredømme i Himmelen, førend han, for sin Menigheds Trang og sine Disciplers Svagheds Skyld, havde taget sig saa lang Tiid til at faae dem først baade fuldkommen overbeviiste om hans Opstandelses Vished, saa og underviiste om deres vigtige Embedes retskafne Førelse i den ganske Verden.

140

Til den Ende har han og af samme Aabenbareelser ladet os 10 optegne, allesammen med de lifligste Omstændigheder, hvilke samtlig livagtig forestille hans forunderlige Menneske-Kierlighed og den allerinderligste Længsel efter at gjøre os alle deelagtige i den, af ham os saa dyre forhvervede Salighed. Og da vor Text handler om hans allerførste Aabenbarelse; saa betragte vi efter Løfte

1) *Personen, for hvilken JESus først aabenbarede sig, nemlig Maria Magdalena*, hvilket Evangelisten Marcus siger med klare Ord: Men JESus, da han var opstanden den første Dag i Ugen, aabenbares først for Maria Magdalena. Marc. 16, 9. Hun beskrives

1) *Af hendes Navn Maria*, hvilket, efter den almindelige Forklaring, har sin Oprindelse af Bitterhed. Mosis gudelige Forældre ere de første i Skriften, som havde givet deres Daatter det Navn, mueligt derved at betegne den da værende Trængsel for Guds Folk i Egypten. Og deraf har de dyrebare Siele og faaet rigelig deres Deel, som bar dette Navn i Christi Tider, iblant hvilke var og Maria Magdalena; thi hun var een af de 3 Marier, om hvilke det heder: Der stode hos JEsu Kors hans Moder, og

141

hans Moders Søster, Maria, den Cleophas1), og Maria Magdalena. Joh. 19, 25. Her er Mariæ Magdalenæ Navn ret sat paa sin Lyse-Stage, og blusser for heele Verden. Her giver hun sig, sit Navn og Anseelse, ja alting til Priis under JEsu Kors; og som hun der paa Langfredag, som og i Dag ved Graven flød i Taarer; saa bekiendte hun derved for den ganske Verden, at den imellem 2 Røvere ophængte Livsens Fyrste, som siden blev nedlagt i Josephs Grav, var hendes højeste og eeneste Ziir og Prydelse, Ære og Herlighed for GUD, og kunde sige med Paulo: det være langt fra mig at rose mig, uden af vor HERres JEsu Kors, formedelst hvilket Verden er mig korsfæst, og jeg Verden. Gal. 6, 14. Og da nogle vil forklare Mariæ Navn ved *ophøjet*, som og formene JEsu Moder dertil at have Henseende, naar hun siger: Min Siel ophøjer HERren, Luc. 1, 46. saa kan begge Meninger saaledes samles, at Mariæ Magdalenæ Navn er i Bitterhed ophøjet, ja midt i Korsets mørke Nat glimrer, som een af de største Himlens Stierner.

Her kan vi see, som i et Spejl, baade hvad et ret got2) Navn er, saa og et bart stort3) Navn for Verden, hvordan deres Priis kan forunderlig stige og falde. Hvor foragtede vare i de Tider de

* * *
- - - 142

Navne: Maria Magdalena, og hendes Selskab, Peder, Jacob, Johannes, de øvrige Apostlers, Evangelisters og deres Efterfølgeres Navne, som siden giennem alle Tider i den ganske Christenhed har været saa overmaade angenemme, at ej allene de Ringe, men endog de Mægtigste i Verden sielden har ved Daaben haft andre Navne til deres Børn: Da derimod ingen har nevnet dem efter Herodes eller Pilatus, Annas eller Caiphaz, eller deslige Christi Modstandere, hvis Navne og Anseelse vare dog paa den Tiid saa store og myndige, at mange, endog af de fornemmeste, bleve derved afskrekkeede fra at bekiende vor Frelser, som Johannes siger klarligen. Joh. 12, 42. 43.

Derfor hvo, der vil have et ret got Navn, fornye daglig sin Daabes Pagt, holde sit Døbe-Navn som en

Helligdom, at det ikke besmittes af en ond Samvittighed og et forfængeligt Levnet; men æres og prydes jo mere og mere med en gudelig Vandring. Thi dersom vi ere plantede med Christo efter hans Døds Lignelse, da skal vi og være efter hans Opstandelses Liighed. Efterdi vi vide dette, at vor gamle Menniske er korsfæst med ham, paa det Syndens Legeme skal blive til intet, at vi skal ikke fremdeles tiene Synden, Rom. 6, 5.

Velan! I kiære døbte Christne! hvor er den rette sande

143

Christelige Ambition, at hver den, som kiender sig saa dyre købt med JEsu Christi Guds Søns Blod, og er i Daaben bleven Guds Barn og Arving, holder sig alt for god, alt for fin, dejlig og dyrebar til at tiene Synden og Sathan? Hvor er den dejlige Brude-Klædning, som vi fik i Daaben? Vide I ikke, at saa mange, som ere døbte paa Christum, have og iført Christum. Rom. 6, 31). Agter vi og alting for Skade imod vor HERres JEsu Kundskabs Ypperlighed, at vi kan vinde Christum og findes i ham, at vi ikke have vor Retfærdighed af Loven, men den af Troen til Christum, at kiende ham, og hans Opstandelses Kraft og hans Pines Samfund, at blive lige skikket efter hans Død? Phil. 3, 8. Hvad kan vor Daabs Navn hielpe os, dersom vor Daabs Naade er borte: Men bære vi det til Guds Ære, og vil være vis paa et evigt got Navn, som aldrig skal raadne, da skal vi lade vort Navns Kierne, efter Mariæ Magdalenæ Exempel, dybt nedsaaes i JEsu Forsmædelses Muld; saa skal det komme igjen, florere og blomstre i en evig Glands og Herlighed. Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de fraskille eder og forskyde eders Navn, som ont, for Menniskens Søns skyld. Glæder eder paa den samme Dag og springer; thi eders Løn er stor i Himmelen, lige det samme gjorde deres Fædre ved Profheterne. Luc. 6, 22.

Men hvor vil de da hen for Angest, som har kun søgt deres egen Ære, men foragtet det søde JEsu Navn? hvor vil de hen for Angest, siger jeg, naar han ikke vil høre deres Navn nevne: Naar Bøgerne oplades, og hver skal dømmes efter sine

*
- 144

Gierninger, og dersom nogen ikke bliver funden i Livsens Bog, han bliver kast i den Ild-Søe. Aab. 20, 15. Med et Ord: Hvosomhelst, der vil bekiende mig for Menniskene, den vil jeg og bekiende for min Fader, som er i Himmelen, men hvosomhelst, der vil negte mig for Menniskene, den vil og jeg negte for min Fader, som er i Himlene. Matth. 10, 32.

Dog her tenker vel mangan een: Dette kan vel lade sig høre om Maria Magdalena og deslige, faa eller dog ringe Folk af Galilæa. Men dertil svares:

1) Lad saa være, at deres Tal er lidet, saa er det dog desto rarere¹⁾. Du har faa Navne i Sardes, som ikke have besmittet deres Klæder, og de skal vandre med mig i hvide Klæder; thi de ere værdige dertil. Den som vinder, han skal klædes med hvide Klæder, og jeg vil ikke udlette hans Navn af Livsens Bog, og jeg vil bekiende hans Navn for min Fader og for hans Engle. Aab. 3, 4. 5.

2) Det er ligesaa beklageligt, som desverre! kiendeligt baade af Guds Ord og daglig Erfarenhed, at ikke mange viise efter Kiødet, ikke mange mægtige, ikke mange velbaarne ere udvalgte. 1 Cor. 1, 26. Ikke desmindre har dog HERren alle Tider iblant de store ej allene haft sande, men endog de største

*
- 145

Sandheds Bekiendere i Verden. Var det ikke Konger og Profheter, som JEsus kalder de største Troens Helte i det gamle Testamente? Luc. 10, 24. Den Skye af Vidner, som Paulus taler om Ebr. 12, 11). var det ikke de fornemste og anseeligste Patriarker, Fyrster, Dommere, Profheter og Konger i det gamle Testamente? Ebr. 11. Er det ikke Dronningen af Sønden, som skal opstaae i Dommen, at fordømme den onde Slegt, som Christus taler om? Matth. 12. 42. Og hvorledes dette har været overmaade herligere i det Nye Testamentes Tider, hvor i sær saa mange Konger og Regentere har været Guds Kirkes Foster-Fædre og Fyrstinder deres Ammer, efter Esaiæ Spaadom cap. 49, 23. derom kunde siges meget. Men, for Tiden at spare, nøjes vi denne sinde med Mariæ Magdalenæ Exempel, til hvilken Ende vi ansee

2) Hendes *Stand* og *Formue*. Hvad det første angaaer, da mener somme, at hun havde sit Navn af Magdal, i Manasse Stamme paa hin Side Jordan. Andre af Magdala, en Bye i Isaschars Stamme, ikke langt fra Capernaum. Andre af en høj Familie, af det Navn, hvorved vi ikke kan opholde os, efterdi intet vist derom er bekiendt. Men hvad det andet angaaer, at hun havde Midler, hvilket dog for Verden agtes højt i alle Stænder, det viser Skriften klarligen, som udtrykkelig nevner hende iblant

*
- 146

de Anseelige og Formuende, som vare vor Frelser behjælpelige med deres Gods. Luc. 8, 2. 3. og i Paaske-Texten settes hun først iblant dem, som købte dyrebare Specerier¹⁾ til at salve JEsu. Marc. 16, 1.

Ja vist havde hun Midler, og det var hende ikke saa liden en Trøst i hendes store Sorg, at her var for hende endnu en saa ønskelig Lejlighed til at tiene vor HERre JEsu i hans Død. Thi naar Evangelisten Marcus skriver om hans Begravelse, da siger han, at Maria Magdalena, og den anden Maria saae, hvor han blev lagt. Marc. 15, 47. I hvor kort han end i den Sag indskrenker sin Efterretning, vil han dog have det bemærket, som

en sær vigtig Omstændighed, at hun og den anden Maria gav nøje Agt paa, hvor han blev lagt. Hun var ikke tilfreds med den Begravelses Anstalt, som skeede saa hastig for Festens skyld. Vel kunde hun intet have imod Linklæderne, som Joseph havde kiøbt, og deri svøbt JEsu Legeme; thi det var Sindon, det allerrareste og fineste, som var at bekomme: Hvorfor der ej heller tales om, at de bekymrede sig om andre Linklæder at forskaffe. Den Eftertryk giver og Ordene hos Marcum, som saaledes igientages: Han kiøbte det fine Linden, og svøbte ham i det fine Linden Marc. 15, 46. Men hvad Nicodemi Myrrhe og Aloe angik,
*
- 147

var samme vel en stor Skat, 100 Pund, men dog, efter hendes Mening, enten ikke nok, eller ikke got nok, eller i det mindste ikke saa vel og konstig lavet, som hun det ønskede, og derfor kiøbte hun og de andre meget kostelige Vare, at de vilde komme og salve ham, som det sig burde, ja paa det allerbeste. Vi seer her

1) hvor rart og herligt det er at være fast grundet i Troen til JEsu. Vi har tilforn hørt, at ingen Nød eller Angest, og nu seer vi, at ingen Velstand kunde dempe hendes Troe til JEsu. Velstand er ellers den haardeste Strikke1) til at hindre Sielen fra Omvendelsen: Hvor vanskeligt er det, at en riig kommer i Guds Rige Luc. 18, 24. Den har og de slemmeste Torne til at qvæle Ordet, som allerede har begyndt at spire i Hiertet. Luc. 8, 14. Der Israel blev feed, da slog han bag op, og ringe agtede sin Saligheds Klippe. 5 Mos. B. 32, 15. Men Maria Magdalena er som en dejlig Pøde2), der har slaget dybe Rødder, hvilken ej allene kan bestaae, men endogsaa voxer, baade ved Regn og Soel-Skin, ja bære megen Frugt. Med et Ord: Hun svarer til sit Navn Magdalena, som har sin Oprindelse af et Taarn, og saaledes viiste hun sig mod alle slags Storme ubevægelig og u-overvindelig. Men deraf følger nødvendig
*
*
- - 148

2) at hvor Troen er saa fast og bestandig, der kommer Kierlighed ret i Brand, naar man ikke giver sin Frelser noget, men alting. Saadan var den Siel, som JEsus siger om, at hun elskede meget, saadan kyssede hun hans Fødder, saadan strømmede hendes Kierligheds Taarer, ligesom hun vilde grædt Hiertet ud med det samme. Luc. 7, 44. Saadan var Maria Magdalena. Alt det hun højt agtede, alt det hun lengtes efter, alt det hun græd for, alt det hun var, havde og formaaede, var altsammen for den, som hendes Siel elskede. Hun var et Offer til hans Tieneste, og et Lys, som vilde fortæres i hans Kierligheds Brand: Derfor lyser og hendes Exempel saa dejlig i Guds Kirke til Verdens Ende. Men vi maae her i sær ikke glemme

3) hvor yndigt det er, naar anseelige og bemidlede Personer skinne for andre af Guds Kierligheds og Barmhertigheds Gierninger, som: Joseph af Arimathæa, Nicodemus, Zachæus, Maria Magdalena og de andre. Grunden er Troen til JEsu, hvorved de komme i Samfund og Forening, ja Communion1) og Fellesskab med ham, at hvad han har, er deres, og hvad de har, er hans; Thi saaledes forholder det sig med den himmelske Viin-Stok og dens dejlige Grene, som bære de mange liflige Druer. Jeg er Viintræet, I ere Grenene; dersom nogen bliver i mig, og jeg i ham, han bær megen Frugt. Joh. 15, 5.
*
- 149

Men ak! hvor kold er Kierlighed hos mange, imod denne Verdens Aften, da alle burde med Lyst og Lengsel vente Brudgommen! Hvad hans Hoved-Sag vil blive i hans Ankomst, har han tydelig nok sagt: Jeg var hungrig, og I gave mig ikke Mad; jeg var tørstig, og I gave mig ikke Drikke; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var skrøbelig, og I Fængsel, og I besøgte mig ikke. Sandelig siger jeg eder: Saa meget som I ikke have gjort een af disse mindste, have I ikke heller gjort mig, og disse skal gaae i den evige Pine. Matth. 25, 41. O Tordens Ord! hvad kunde de nok vekke den lunkne Christenhed, dersom den ikke laae i sin dybeste Sikkerheds Dvale og Forhærdelses Midnat. Men hvor mange gaaer det, som den u-barmhertige Nabal, at deres Steen-Hierter blive uformodentlig steen-døde. 1 Sam. 25, 37. Ja, hvor ofte kommer den Dom pludselig over dem: Hug Træet af, hvi gjør det Jordan unyttig? Luc. 13. 7.

Dog, der ere vel ikke mange, heder det da, som jo betenke de fattige. Lad saa være! Sagen ligger i det Ord: Jeg var hungrig, det er, om vi har saadan Kierlighed til JEsu, at vi for hans skyld gjerne vil hielpe, trøste, vederqvæge hans fattige Lemmer, hvilket er ham lige det samme, som han selv nød det. Naar det nu falder nogen let og behageligt ikke at spare til forfengelig
150

Lyst og Pragt, men derimod saa tungt og tvungen at give ham noget, som dog har givet os alting, ja gav sig selv hen for os: Hvad er Aarsag, at Hiertet kan være saa forskrekkelig haardt, anden, end at det er u-omvendt? I Omvendelsen, naar den sande Troe kommer, saa kommer og den reene Kierlighed, hvilket minder os at erindre noget

3) om Mariæ Magdalænæ *Omvendelse*; Thi om man endog vilde følge saadanne Siele, saa er det dog forgieves, saa lunge man ikke er kommen paa samme Vej, som de have gaaet. Den almindelige Mening, at Maria Magdalena har været den store Synderinde Luc. 7, 37. kan ikke bevises. At hun i hendes Ungdom har været vild og forfengelig, som nogle vil slutte deraf, at JEsus har uddrevet af hende 7 Dievle Luc. 8, 2. Marc. 16, 9. er ogsaa uvist. Men det, som man kan sige i den Sag med fuld Vished, er, at hun tillige med andre høj-plagede Mennisker er i hendes store Nød kommen til JEsu, for at hielpes af ham. Og da hun ogsaa er bleven reddet, og ved den Lejlighed af hans hellige Ord har faaet en klar Indsigt i vort arme Kiøns

forskrekkelige Fordervelse, og derfor desto begierligere har antaget Evangelium; saa er hun derved bleven saa vel kiendt med vor Frelser i en sand hiertens Troe og inderlig Kierlighed.

151

O dyrebare Lidelse! hvad har du hiulpet mangen Siel paa Vejen til Guds Rige. Hvor kysser David paa Guds Riis, naar han siger: før jeg blev ydmyget, foer jeg vild; men nu holder jeg dit Ord. Og atter: det gjorde mig got, at jeg blev ydmyget, at jeg kunde lære dine Skikke. Ps. 119, 67. 71.

O! en stor Naade, i sær, naar GUd skikker unge Mennesker Lidelser, derved at forsalte¹⁾ dem Verdens Kierlighed. Det klinger vel hart hos Marcum om de 7 Dievle; men da denne Nød har jaget hende til JEsu, og hun hos ham fandt saa stor en Salighed: hvor tit har hun da siden med mange Taarer takket ham for den Ydmygelse? O! hvad holder det ofte hart, inden den arme Siel kan rives løs fra Verden. Havde GUd ikke ved mange Plager drevet Israel i Egypten til at sukke om Befrielse, det skulde vel varet lenge, inden de havde raabt om Befrielse. Den forlorne Søn fandt²⁾ aldrig mindste Lengsel efter Faders Huus, førend al Verden var bleven ham for trang. Luc. 15. 16. Men naar man siden erfarer Korsets Nytt, da heder det: du skal sige paa den samme Dag: jeg vil takke dig, HERre! at du har været vred paa mig; men din Vrede er bortvendt, og du trøster mig. Es. 12, 1.

* *
-- 152

Det er ellers ikke rart¹⁾ i Skriften, at GUd har gaaet underlige, ja haarde Veje i unge Aar med dem, som han vilde gjøre til store Lys i sin Kirke. Hvor slet saae det ud for Abraham, da han maatte tage Pilegrims Staven, for Isaak, da han laae paa Moria Altere, for Jacob, da han flyede til Mesopotamien, for Joseph i Fængsel, for Moses i Rør-Kisten, for David i Landflygtigheden, og for Daniel, da han kom en Fange til Babel? Hvo tenkte, at de skulde blive saa ypperlige Exempler i Guds Kirke, som enten have haft faa eller ingen lige i det hele gamle Testamente? Saadanne ere ligesom de unge frugtbare Træer, som tilig beskiæres, paa det de ikke skal groe vildt, men faae betimelig den rette Vext og Beqvemhed til at bære mange skønne Frugter Joh. 15, 2. De blive tilig vandte til at lide noget for Sandheds skyld. Det er en Mand got, at han har baaret Aaget i sin Ungdom. Han kan sidde allene, og tie, naar man legger noget paa ham. Han kan sette sin Mund i Støvet, om der maaskee er Forhaabning. Han kan lade sig slaae paa Kindbenet, han kan mættes med Forhaanelse, siger af Erfarenhed Propheten Jeremias. Begræd. B. 3, 27-30.

Ja, hvor skulde Maria Magdalena, som havde sin Frelser saa inderlig kiær, hvor skulde hun holdt den Dag ud paa

*
- 153

Golgatha, da hun saae ham i saa stor Pine og Forsmædelse, og hørte hans ynkelige Jammer-Skrig: min GUd! min GUd! hvorfor har du forladt mig? dersom hun ikke i Korsets Skole var gaaet saa mange dasser igiennem. Thi Trængsel gjør Taalmodighed, men Taalmodighed gjør Forfarenhed, men Forfarenhed gjør Haabet, men Haabet beskæmmer ikke. Rom. 5, 4.

Dette var om Personen, for hvilken JEsus først aabenbarede sig. Og hvad angaaer

II) *Hvorfor JEsus først aabenbarede sig for hende?* Da ligesom Evangelisten Marcus setter hende først, saa maae vi vel og lade hende Fortrinnet

1) i ivrig Lengsel efter JEsu. Hun var alle Steder med. De vare ikke alle ved Korset, men hun var der. Joh. 19, 25. Ikke alle ledsagede JEsu til Graven, men hun var med. Marc. 15, 47. Ikke alle kiøbte dyrebare Specerier til at salve JEsu, men der var hun og med. Marc. 16, 1. Ikke alle vare Løverdags-Aften at beseer Graven, men der var hun og med. Matth. 28, 1. Hun var ej allene allesteds med, men hun var ogsaa foran; Saa fuld af den bitterste Lengsels Smerte, og dog meest paa Færde. Alle

Men hvad ydermere hendes exemplariske Christendom angaaer, da faaer Vi derom videre at høre, naar vi efterforsker

154

Evangelister sette hende foran i JEsu Opstandelses Historie. Og Johannes siger, at hun var ved Graven Paaske-Morgen, da det var endnu mørkt. Joh. 20, 1. Ja hun var med baade først og sidst; thi da alle de andre vare gaaen bort fra Graven, da stod hun der endnu, Joh. 20, 11.

Dette siges ikke for at foragte de andre. Alle Apostler vare ikke Johannes, og dog vor Frelser kiære og elskelige. Der ere smaa og store Stierner paa Himmelen. De mindre ere ogsaa Stierner. Alle Troende ere JEsu angemmelige, baade svage og sterke, ja u-mistelige. Jeg mistede ingen af dem, som Du haver givet mig, siger han til sin Fader om hans svage Discipler. Joh. 18, 9. Vil vi dog hellere miste alting, end nogle af vore Lemmer, saa lenge der er Liv i dem: hvor skulde JEsus, Livet selv, miste Sine, saa lenge de ere hans Lemmer, lad være de kan være svage!

Men dette siges ikke heller for derved at bifalde Troens Svaghed, ligesom man ikke skulde have Behov i saadan Tilstand desto inderligere at bede om Troens Forøgelse. Den Lampe kan snart slukkes, uden den

faaer i Tide meer Olie. Og er os, efter JEsu Formaning, at vaage og bede saa meget magtpaaliggende, som det er os fornødent at beholde Guds Naade, og vinde den evige Salighed. Derfor er det og Hoved-Sagen i Mariæ

155

Magdalenæ, og deslige Exempler, at give saare vel agt paa, hvad Christi Kierlighed formaaer i de Siele, som ganske have opofret sig til ham. Hvad var den Kundskab, som hun da havde, imod den, hun siden fik om hans Døds og Opstandelses herlige Frugter, og var hun dog for den Tiid saa ganske hentagen i Christi Kierlighed, at vi ikke noksom kan forundre os derover, men maae sige af Højsangen: mange Vande kan ikke slukke Kierlighed, ej heller Strømmene siunke1) den. Højsang. 8. 7.

Vil vi derfor være vis i vor Sag, og blive bestandige i Troen, da maae vi i Sorg og Glæde blive i JEsu Kierlighed. Ligesom Faderen har elsket mig, saa elsker jeg eder. Bliver i Kierligheden, den, som er min. Dersom I holde mine Befalninger, skal I blive i min Kierlighed, ligesom jeg haver holdet min Faders Befalninger, og bliver i hans Kierlighed. Joh. 15, 9. 10. Dette er Vejen Eph. 5, 1. ja den ypperligste Vej 1 Cor. 12, 31. paa hvilken end ikke de allereenfoldigste kan fare vild, i hvor svag deres Kundskab end til en Tiid maatte befinde sig. I hvilken Henseende vi og ikke tage i Betenkning at sette som Aarsag, hvorfor JEsus først aabenbarede sig for Maria Magdalena,

*
- 156

2) Hendes u-overvindelige Lengsel efter at salve JEsu Legeme. Hvilket sees klarligen af følgende Omstændigheder: 1) da Peder og Johannes gik hjem igien fra Graven, blev hun staaendes. Og 2) græd, ja saa bitterligen, at Evangelisten, naar han har sagt: hun græd, siger han det igien: der hun da græd, som han vilde sige: o den Strøm af Taarer! I den Graad 3) kiger hun ind i Graven Joh. 20, 11. Skiønt hun havde før seet, at Graven var tom, kiger hun dog derind igien. Ligesom naar noget er bleven borte, man da gierne leder meest der, hvor man saae det sidst. Der i Graven saae hun ham sidst Marc. 15, 47. Der var hendes Skat, der var og hendes Hierte. Matth. 6, 21. Derpaa da hun uformodentlig 4) saae 2 Engle i Graven, som sagde: Qvinde! hvi græder du? siger hun: de have taget min HErre bort, bort! bort! ikke allene bort af Verden, men endog hans Legeme af Graven, at jeg ikke kan nyde den Trøst at salve ham. Det er her merkeligt, at hun ikke, som de andre Qvinder, blev forskrekket for Englene. Saa hentagen var hun af Lengsel efter JEsu, og at salve hans Legeme. Ja, man kan og merke, at, da hun saae Englene, fik hun derved noget Haab om at finde den, som havde taget hans Legeme. Hun kunde uden Tvivl fornemme, at Englene havde henvendt deres Øjne til noget, som var bag hende; thi ellers havde hun vel ikke strax

157

vendt sig om fra Englene, før hun først havde hørt deres Svar paa hendes Klagemaal. Men da hun saae ingen bag sig, uden Urtegaardsmanden, tenkte hun, Englene vilde sige: at han enten var Manden, eller i det mindste vidste noget om, hvo der havde taget hans Legeme. Derfor 5) griber hun denne formeente Urtegaardsmand hart an. Bruger vel Høflighed og kalder ham Herre, men ej mindre Alvorlighed: Har du taget ham hen? Det er sandt, hun ramte paa den rette Mand, skiønt uvidendes; thi ingen uden han selv havde taget hans hellige Legeme af Graven, nemlig ved sin sejer-rige Opstandelse. Men hun ansaae ham for Urtegaardsmanden, og tillige skyldig, eller i det mindste medvidende i hans Legems Bortførelse: Derfor setter hun saa hart an, at man skulde ansee hendes Ord ikke for en skrøbelig Qvindes, men en Kiempes Tale. Ja nok er det, hun vil have ham, det gaae siden, hvor det kan. Derfor hun og 6) truer med mange Taarer, at hun vil komme og tage ham; saa vi maa sige om hende af Højsangen: Hvo er hun, som seer ud, som Morgenrøden, dejlig som Maanen, reen som Solen, forfærdelig, som de, der ere under Bannere. Højs. 6. 10.

Dette ansees nu for den anden Aarsag, hvorfor den milde Frelsere aabenbarede sig først for Maria Magdalena. Ja, hvo

158

der kunde seet hans Kierligheds Brand, ved saadan elskende Siels Nidkierhed for at tiene ham endog i Døden! Var han dog saa fornøjet med den, som salvede ham for1) hans Lidelse, at han vilde have hendes Gierning bekiendt, saa vidt Evangelium kom, over den ganske Verden, til hendes berømmelige Amindelse: Matth. 26, 13. hvad da Maria Magdalena, som har gjort sig saa stor Bekostning og Møje? Ja, skiønt hun tenkte, han aldrig vidste det ringeste deraf, eller fik at vide, bliver dog ved at øse sine Midler ud til hans Tieneste, ja er endog færdig til at græde sig ihiel, fordi hun ikke kunde nyde den Vederqvægelse, at salve hans Legeme.

Merker dette, Zions Døttre, og følger saadan brændende Fakkell. I det gamle Testamentes første Paaske var Maria, Mosis Søster, Anførere for Israels Døttre: Maria, den Prophetinde, Aarons Søster, tog en Tromme i sin Haand, og alle Qvinder udgik efter hende, og Maria svarede: Synger for HErren, thi han er beviist meget høj at være. 2 Mos. B. 15, 21. I det Nye Testamentes første Paaske er Maria Magdalena Anførere for dem, som mødte aarle ved JEsu Grav. O salig Fyrrighed at kappes om

*
- 159

ikke at følge Verden, men søge JESum med Lengsels Taarer! Hun var og den Due, som allerførst bragte Apostlerne, da de svævede endnu, som indelukte i Arken, paa Angestens Bølger, det søde Fredens Olie-Blad om JESu frydefulde Opstandelse.1) Ja enhver, som hisset vil flokkes med de Jomfruer, som følge Lammet efter, hvor det gaaer, Aab. 14, 4. tenke dog, paa ingen anden Maade at kunde naae derhen, end døer vi med, da skal vi leve med; lide vi med, da skal vi medregnere2). 2 Tim. 2, 11. Den Vej er Maria Magdalena gaaet, og naar vi i Dag setter hende først iblant dem, som JESus har frydet med sin Opstandelses Vished: saa maae vi ikke glemme at sette hende først iblant dem, som vare deelagtige i hans Lidelse og Trængsel: Hvorhen vel og billig kan henføres et hemmeligt Anliggende, som vi formoder

3) at have været Aarsag med, hvorfor JESus aabenbarede sig først for hende. Vi har anført tilforn Evangelisten Marci Ord cap. 16, 9. at JESus aabenbarede sig først for Maria Magdalena, af hvilken han havde udreven 7 Dievle. Hvorfor legger han

* *
- 160

denne Omstændighed til, maatte nogen tenke? Var hun dog ikke bekjendt nok af andet? Men det erindrers Marcus

Endeel1) for at vise: hvad der kan blive af en arm forvildet Siel, naar den kommer til JESum, at saadan en fuul Rede er bleven saadan dejlig Guds Tempel, og dyrebar Brud i Naadens Skiød, paa det ingen, end ikke de allerelendigste, skal tvivle om at kunde faae Naade og Salighed, naar de tage deres Tilflugt til den HERre JESum i Troen. Rom. 5, 20. 1 Tim. 1, 15. 16.

Merker dette dog, I forsagte, som erkiende Christendommens Fornødenhed, men ansee den for vanskelig, eller umuelig. Mon der er ham noget umueligt, som har igiennembrudt alle Dødens Volde, alle Helvedes Porte? Overgiver eder i Troen ganske denne vor mægtige Sejer-HERre. Han har alle vore Fiender under sine Fødder, og hos ham ere Udgangs endogsaa fra Døden, siger David, Ps. 68, 21. Ja han begynder denne sin liflige Paaske Sang med den triumpherende Tone: GUD skal opstaae, at hans Fiender skulde adspredes, og de, som hade ham, skulde flye for ham. Fordriv dem, ligesom Røg bliver fordreven; ligesom Vox smelter for Ilden. Ps. 68, 2. Her maae for ham alle Baand briste, alle

*
- 161

Lenker springe. Jeg er den første og den sidste, og den levende, og jeg var død, og see, jeg lever i al Evighed, og jeg haver Helvedes og Dødens Nøgler. Aab. 1, 18.

Endeel tales der om de 7 Dievle, for at vise: Hvor ønskeligt det var, at den milde Frelser aabenbarede sig først for hende, som den der kunde agtes at trænge meest dertil, som før har været i saa stor aandelig Nød. Thi saalenge vor kiære Frelser levede, vilde hun ikke fra ham. Men, ak! nu var han borte.

Seer dog JESu ømme Kierlighed, I bedrøvede Hierter! her lemper han sin Paaske-Aabenbarelse efter hvers Trang og Tørst: Derfor aabenbarer han sig før for Maria Magdalena, end for de andre Qvinder; før for Peder, end de andre Apostler; før for de 2, som gik fra Jerusalem til Emaus, end for de andre af de 70 Discipler. Han er, som en Moder, der har mange smaa Børn, og løber at pleje dem alle, men først de mindste. Som een, den en Moder trøster, saaledes vil jeg, jeg trøste eder, og I skal trøstes i Jerusalem. Es. 66, 13. De mindste, som græde efter Moderen af al Magt, de gaae altid for de andre.

Men vil du, beængstede Hierte, forkorte din Trængsels Tiid, da formeer, som Maria Magdalena, din Lengsels Suk og Graad. Jo meer det regner, jo før faaer det afregnet, jo hastigere kommer Solen: Og et af to er da vist, at hielpen enten kommer des

162

før, eller og desto herligere siden. Derfor skal HERren bie, at han kan benaade eder, og derfor ophøje sig, at forbarme sig over eder; thi HERren er Dommens GUD, salige ere alle, som bie efter ham. Thi Folket i Zion skal boe i Jerusalem; du skal jo ikke græde saare, han skal vist benaade Dig, naar han hører dit Raabs Røst, han skal svare dig, naar han hører det. Es. 30, 18. 19. At begge fulgte paa Mariæ Magdalenæ Graad, og at hun ikke allene snart, men overflødig1) blev trøstet, det er klart, naar vi betragter

III. Maaden, hvordan JESus aabenbarede sig først for hende, nemlig:

1) Lader hende høre sin liflige Stemme: Qvinde, hvi græder Du? Hvem leder Du efter? Hvor *uformodentlig* taler han til hende. Det var uventeligt, da hun gik til den glædelige Paaske-Fest, til Jerusalem, at hun skulde sidste gang, efter hendes Tanker, høre ham paa Korset. Men det var endnu tusinde gange meer ufornodentlig, at hun skulde her i Verden meere høre hans livsalige Tale.

O! hvilken Forandring kan skee i et Øjeblik, ja naar man mindst venter det. Da HERren omvendte Zions Fængsel, da vare vi som drømmende, da blev vor Mund fyldt med Latter, og vor Tunge med Fryde-Sang. Ps. 126, 1.

*
- 163

Hvor ynksom taler han med hende: Qvinde! du arme, forladte, eensomme, beklemte Barn! du uovervindelige Bekiendere! gaaer du her, og spørger offentlig om den, som er fordømt af alle; ja i denne skrekkelige Tiid, da Apostlerne selv helst blive hiemme? Hvi græder Du? Kan dine Øjne holde det længere ud? Det er sandt, den Tiid er kommen, at Brudgommen er taget fra eder. Men han er her igien.

Jeg vidste aldrig at stille en bange Siel og forskrekket Samvittighed noget sødere for end den korsfæste og opstandne Frelseres Ord til Maria Magdalena: Hvi græder Du? Sandt er det, at betragte vi vor Tilstand uden JEsu, ja, da maatte vi vel græde Blod. Men nu han er kommen i vort Kiød, i vort Sted har ødelagt vore Fiender og forhvervet os Himmelen, som og nu staaer aaben for alle dem, som ville: Hvo vil da gjøre os noget? Hvo vil anklage Guds Udvalte? GUD er den, som retfærdiggjør. Hvo er den, som fordømmer? Christus er her, som er død, ja meget meere, som er oprejst, hvilken som er i Guds højre Haand og træder frem for os. Rom. 8, 33. 34. O hvilke Stød gjør Paulus der i Frydens-Basune, at Helvedes Jericho maae ryste og falde! og her høres nu Fryde-Stemme i Zion: Græd

164

ikke? Løven har vundet, som er af Judæ Stamme. Aab. 5, 5. Hvi græder Du, siger JEsus, ja

hvor *fortroelig* spørger han hende: Hvem leder Du efter? O! de mange Gange, du har løbet her, frem og tilbage, i Mulm og Mørke, i Angest og Smerte. Hvad søger Du? Kan Du ikke sige os noget derom: Hvad er din Kiereste frem for en anden Kiereste? Højs. 5, 9. Jeg har seet hvert suurt Trin. Jeg har talt din Flugt, og jeg har gjemt dine Taarer i min Flaske. Ps. 56, 9.

Det Ord: Hvem leder Du efter? Er den rette Prøve-Steen for vor Christendom. Verden veed nok, hvad den leder efter. Men derimod tør Guds Børn ikke heller betenke sig lenge paa, hvad den gode Part er, som ikke skal tages fra dem. Luc. 10, 42. Og det er just Aarsagen, hvorfor hun ikke svarer paa de Ord: Hvem leder Du efter? Thi det var al Verden bekiendt. Men hun fik snart at høre, at hun var just den, som han paa denne glædelige Paaske-Morgen leedte efter, ja leedte allerførst efter, da han saa *kierlig* kalder paa hende: Maria! Dette sagde han med sin egen sædvanlige Stemme, saa hun nu hørte ganske tydelig, at han levede, og var opstanden fra de Døde. Og hvo kan udsige

165

den Glæde, hun da fandt. Da udgik min Siel, ved det han havde talet, siger Bruden. Højs. 5, 6. Ja mig synes, det er fast underligt, at hun, ved at høre den uformodentlige allerglædeligste Tidende, ikke døde af bar Glæde.

Her seer vi klarligen baade hvor den største Glæde er for Sielen, nemlig i den opstandne, saa og hvordan vi ganske vist kan faae den, nemlig ved Ordet. Mine Ord ere Aand, og ere Liv, siger han selv. Joh. 6, 63. Ingen af Disciplene fik JEsu at see efter hans Opstandelse, førend de havde først hørt Ordet derom, enten af Engler eller Mennsker, undtagen Maria Magdalena, og dog fik hun den Vished om hans Opstandelse af hans Ord, førend hun saa ham, for at vise, at Ordet er det rette Middel, hvorved han vil aabenbare sig for os. 2 Petr. 1, 19. Ja hvad er al Verdens Herlighed at regne mod et eeneste Guds Ord. Nu var Mariæ Magdalenæ Hierte fuldt til alle Brædde¹⁾ af en sand, sød Himmel-Glæde; men hvad har gjort det? Et Ord, et eeneste Ord af JEsu Mund. HERrens Befalninger ere rette, som glæde Hiertet; de ere ønskeligere end Guld og meget fiint Guld, og sødere end Honning og Honning-Kage. Ps. 19, 9. 11. Saaledes blev vor Frelser da først aabenbaret for hende af sin livsalige Stemme, og derpaa

*
- 166

2) Lader sig see af hende. Før tænkte hun, at det var Urtegaardsmanden; men nu saa hun, det var den Urtegaardsmand, som havde aabnet for hende og alle Guds Paradiis, ja som allerede havde givet hende af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis. Aab. 2, 7. da hun ved Ordet smagte i Troen, at han og hun med ham var opstanden. Saaledes forestiller¹⁾ han sig selv som det sande Livsens Træ, af hvis Fortienestes søde Frugt de Troende allerede her begynde et evigt Liv. Jeg er Opstandelsen og Livet: hvo som troer paa mig, om han end dør, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke døe evindeligt. Joh. 11, 25.

O! hvad gjorde det got for de forgrædte Øjne, i sær da det var vist²⁾ af de allersalteste Taarer, som nu saa længe havde vædet hendes Kinder. Saa hun kunde sande med David: Min Graad er min Mad Dag og Nat, fordi man siger til mig den ganske Dag: hvor er din Gud? Ps. 42, 4. Men nu har hendes Øjne faaet Bode derfor. Nu funkler de af idel aandelig ubeskrivelig Glæde. I Paaske-Fest var Høsten moden. Men hvo skulde tænkt, at de Taarer, som hun og de andre havde saaet i disse Dage, skulde saasnart modnes til saadan glædelig Høst, og at de nu kunde

*
- 167

siunge med David: De, som saaet med Graad, skal høste med Fryde-Sang, den som bær Sæden, som langsam sankes, gaaer flux frem og græder; men han skal visselig komme med Fryde-Sang, naar han bær sine Neger¹⁾. Ps. 126, 5. 6.

Velan! saa lader, I Guds Børn! det ikke komme eder fremmed for, at I og undertiden maae fælde beske Taarer, det er jo intet nyt i denne Græde-Dal. Ja lader det ej heller krenke eders Sind, om I kommer paa disse salte Vande saa langt ud, at I intet Land kan see. I kan være i Havn, inden I tenker, som Maria Magdalena. O! hvad ventede hun i denne Paaske-Fest, ja hendes Livs Tiid intet andet end Suk og Graad, og blev dog for hende uformodentlig saa meget sød og glædelig. Ja, efterdi han har fortient os alle den Glæde, og vil saa gjerne, at alle skal blive deelagtige deri, derfor hører det og til vor inderlige Glæde af JEsu første Aabenbarelse, at han desforuden

3) giver hende saa got et Budskab til hans Discipler: Rør ikke ved mig; thi jeg er ikke opfaren til min Fader. Jeg bliver

*
- 168

her endnu nogen Stund hos eder, at I kan faae Tiid til at tale meere med mig; saa du for den skyld ikke tør holde1) saa fast ved mig. Nej, men her er noget andet for Dig at gjøre. Gak bort, siig til mine Brødre. Han legger hende Ordene i Munden, hvad hun skal kalde dem paa hans Vegne, ikke allene Disciple, men endog Brødre, JEsu Brødre. Her er ingen Vrede, fordi de forlode ham, nej, ikke mindste Fortrydelse, men idel Naade. O et skrekkeligt Ord for Sathan! Er det dem, som han begierede at sigte som Hvede? dem, som han var saa sterk paa Jagt efter, at han fik Peder til at forsvære2), alle til at forløbe3) ham? ja dem, som han tænkte at have allerede i sit Garn? Hvad har han nu for al sin Møje, for alle sine gloende Pile og snedige Anløb? Hvor har det qvalt og piint ham, at Herlighedens HERre, som har knust hans Hoved, sender sine Disciple saa glædelig en Paaske-Hilsen, og i al sin Sejers Kraft og Herlighed skammer sig ikke ved at kalde dem Brødre! Ebr. 2, 11.

Ja dette Ord maatte de nok smage paa, som ringe agte Guds Børn, og hans Ords Tienere, ja spotte og forfølge dem. Lad dem legge alvorlig Merke til, at Livsens Fyrste kalder dem sine Brødre. Lad dem ikke stampe imod Brodden. Lad dem ikke komme hans

* * *
- - - 169

Øjesteen for nær, Zach. 2, 12. Lad dem ikke brende sig; thi HERren er selv en gloende Muur trindt omkring dem v. 9.

Men især ere disse Ord overmaade trøstelige for alle arme Syndere, som kiende deres Synder og lenges efter Naaden. Det var jo meget, at den store Herre i Egypten kaldte Jacobs onde Sønner, sine Brødre: Jeg er Joseph eders Broder, den I soldte til Egypten. 1 Mos. B. 45, 4. Men hvad er det at ligne derimod, at den, som er givet al Magt i Himlen og paa Jorden, skikker de forløbne Disciple saadan Hilsen: Siig til mine Brødre. Det er Livsens søde Kierne og det pure Evangelium. Det kunde de arme bange Hierter føle. Her er ingen Vrede, men Naade foruden al Ende.

Ja det Budskab har i Dag og derefter saa ganske indtaget deres Hierter, at de under de største Lidelser og Forfølgelser med u-overvindelig Frimodighed har forkyndet samme for alt Creaturet1), som er under Himlen. Col. 22). I hvilken Henseende hun og strax og først skulde forkynde dem: jeg farer op til min Fader, og til eders Fader, til min GUD, og til eders GUD. Han vil, de skal glæde sig

1) til hans endnu forestaaende større Ophøjelse. At der var ved hans Opstandelse allerede skeet et mægtigt stort Trin, nemlig fra den forskrekkelige Marter, Død og Grav, til en

* *
- - 170

fuldkommen Sejer over alle Helvedes Porte, er bekient; men den vilde endnu blive meget herligere ved hans Majestætiske Himmelfarts Triumph og Sæde hos Guds højre Haand: Og hvor kan hans Lemmer andet end inderlig glæde og fryde sig over, at han er sat til et Hoved over alting for Menigheden. Eph. 1, 22. og at de der skal see ham, som han er. 1 Joh. 3,2. Og derfor skal de og

2) inderlig glæde sig over deres nærværende salige Tilstand, at hans Fader er deres Fader, som anseer dem i sin Søn ej anderledes, end sine Børn, hvilke han ynder og elsker med en ubegribelig faderlig Kierlighed. Ja! seer hvilken Kierlighed har Faderen givet os, at vi skal kaldes hans Børn. 1 Joh. 3, 1. Og det maae de billig1) legge Merke til, som rose sig af Troen, om de finde nogen hiertelig Behag i disse JEsu Ord, at, da han paa det kraftigste vil glæde sine til Døden beklemt Discipler, intet lifligere har at trøste og oplive dem med, end at hans Fader er deres Fader, hans GUD deres GUD. Følgelig skal de og

3) i sær glæde sig til deres forestaaende herlige Arv i Himmelen. Og som der ligger saa meget Magt paa den Vished, som

*
- 171

er Grund til alle sande Christnes Trøst i Nød og Død; saa er det Aarsag, hvorfor vor kiære Frelser giver i Texten en dobbelt Forsikring, at han ikke allene kalder dem sine Brødre, men og sin Faders Børn. Ligesom Paulus legger dem begge sammen: Guds Arvinger og Christi Medarvinger. Rom. 8, 17.

Det er at nyde JEsu Opstandelses søde Frugt, naar vi i Troen see al Helvedes Magt ødelagt, og derimod

Himlene aabne og fulde af funkende Livsens Kroner, som de Troende skal bære deres korsfæste og opstandne Frelser til Lov, Priis og Ære i al Evigheds Evighed. Havde vor Frelser allene sendt dem Bud, at han nu var og blev hos dem, som før, her i Verden, da havde de vel ikke tenkt saa let paa deres rette Hiem; Men da han første Paaske-Dag i Morgenstunden, i hans allerførste Bud til dem, taler om at bryde op med Lejren, dette giver ret munter¹) Paaske-Andagt. Eders Lender opbundne. Eders Skoe paa eders Fødder, og eders Kiep i eders Haand, det er Paaske for HErren. 2 Mos. B. 12, 11. At sige denne Verdens Egypten Farvel, og haste hiem ad til det forjettede Land, det er ret Paaske for HErren.

* - 172

Ere I opstandne med Christo, da søger de Ting, som ere her oven til, hvor Christus er, siddendes hos Guds højre Haand. Col. 3, 1.

O! en sød Trøst for Guds Kirke i denne Verdens sidste forvirrede Tider. GUD skee Lov, vi veed jo hvor vi har hiemme. Frygt ikke, du lille Hiord! thi det er din Fader behageligt at beskikke¹) dig Riget. Luc. 12, 32. Lad al Verden tumles op og ned. Guds Børns Rige er et bestandigt Rige. De ere de forstandige Folk, som have bygt deres Huus paa en Klippe. Matth. 7, 24. Og jo meer det trykker her paa alle Sider, jo meer see de op, og opløfte deres Hoveder, jo mere hige og fige herfra alle de, hvis Borgerskab er i Himmelen. Phil. 3, 20. Da den Qvinde, beklæd med Solen, som havde Maanen under hendes Fødder, ingen Roe fandt for Dragens Bitterhed, da blev hende givet den store Ørns 2 Vinger. Aab. 12, 14. da heder det: O Verden! hav nu gode Nat; I Himlen er min Sieles Skat, Jeg vil fra Jorden fige²). Ja naar det under mange svare Lidelser kan synes at være ude med dem; saa komme de dog siden frem i dobbelt Kraft. Hvorfor vil du sige, Jacob! og tale, Israel! Min Vej er skiult for HErren, og min Ret gaaer min GUD forbi? Veed du ikke? eller har du ikke hørt? HErren, den ævige GUD, som skabte jordens

* * - 173

Ender, kan ikke blive trætt, ey heller vansmægte. Hans Forstand er urandsagelig. Han giver de trætte Kraft, og formerer deres Styrke, som ingen Kræfter have. De unge skal blive trætte og vansmægte, og de udvalte Mænd skal visselig falde. Men de, som forvente HErren, skal fornye deres Kraft, de skal opfare med Vinger, som Ørnene; de skal løbe, og ikke vansmægte, gaae og ikke blive trætte. Es. 40, 27. sq.

Velan da I Troende! forlyster eder i eders opstandne Frelseres liflige Evangelio, hvori han erklærer sig saa kierlig og rundelig, at han hører nu eder til, med alt det han er og har. Hans Fader eders Fader, hans GUD eders GUD, hans Retfærdighed eders Smykke, hans Død eders Liv, hans Opstandelse eders Sejer, hans Rige eders Arvedeel, hans Aand eders Pant derpaa, hans Engler eders Vagt, hans søde Himmel eders evige Hiem. Han sagde til mig: Det er skeet. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil give den tørstige af Livsens Vands Kilde uforskyldt. Den, som vinder, skal arve alle Ting, og jeg vil være ham en GUD, og han skal være mig en Søn. Aab. 21, 6. 7.

Nu her frem da ogsaa, I bedrøvede Hierter! herud af eders Sørge-Kroge alle, som have mindste sand Lengsel efter Naade og Salighed. Er det nu Tiid at sørge, da vor livsalige Immanuel

174

har vundet os saadan Sejer, og er kommen igien saa mild og bliid fra Døden og Graven, for at oplive og glæde os ved sin ærefulde Opstandelses højtideligste Fryd og Herlighed. Op! og møder allesammen eders allerlivsaligste Goel med Sejers Krands. Svinger eders Palmer med Fryde-Sange, og omringer hans Throne med det store Hallelujah: Lammet, som er slagtet, er værdigt at tage Magt og Rigdom, og Viisdom og Styrke, og Priis, og Ære og Velsignelse. Aab. 5, 12. og v. 13. den, som sidder paa Stolen¹), og Lammet, være Velsignelsen, og Prisen, og Æren i al Evighed. Amen. Amen.

* - 175